

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 3/03
05.10. 2003

Milí farníci, farnice a farničátka,

prázdniny uběhly jako voda a my se opět setkáváme v novém školním roce. Někteří odpočatí, jiní méně, ale všichni jistě plni dojmů a zážitků z prázdnin.

Mnohé krásné okamžiky z prázdninových i poprázdninových dní některých farníků můžete najít právě na stránkách tohoto čísla Svinovníčku. Některé akce dokonce natolik oslovily jejich účastníky, že se mi sešlo několik různých článků na stejné téma. Přesto jsem se rozhodl otisknout je všechny, abyste se dozvěděli o „akci“ z různých úhlů pohledu. Dozvíte se také, jak trávili prázdniny naši pani faráři.

Jelikož už je říjen a od prázdnin již uběhlo v Porubce mnoho vody, napsali někteří z vás také o svých zážitcích během školního roku. Dětem opět začala škola a s ní také pravidelná výuka náboženství. Jak to v tomto školním roce zatím s farničátkou vypadá, se můžete také dočíst v tomto čísle.

Někteří z nás se ovšem zabývali také tíživou situací dětí v rozvojových zemích a vypracovali nový plán adopce „farničátka“ z Ukrajiny. Připravujeme společnou sbírku na tento projekt adopce na dálku, takže si určitě nezapomeňte přečíst o tom, jaké kroky už jsme podnikli.

S počátkem nového školního roku se také rozjíždí mnoho společenství. Díky ochotě některých z vás si asi každý může vybrat, jak by se ve farnosti zapojil. Děti jsou vítány v náboženství, mládež se schází ve společenství, pro dospělé jsou zde biblické hodiny a pro všechny společné modlitby růžence a mnoho dalších aktivit. Pro farníky zpěváky funguje schola, která ráda přijme nové členy.

Do nového školního roku přeji nejen dětem mnoho úspěchů a na všechny vaše zážitky se už předem těším.

Váš Svinovníček.

Z historie svinovské farnosti

V roce 1969 proběhlo 1. svaté přijímání. Svátost přijalo 42 dětí.

Dne 31. října 1971 byla opět po dlouhé době udělena ve zdejším kostele svátost biřmování 264 konfirmantům, biřmoval kapitulní vikář Josef Vrána za asistence arcikněze Eduarda Hurníka, děkana Vincence Majara, provisorů Jana Němce, porubského administrátora Aloise Gilliga a jeho kaplanů P. Stanislava Honky SDB a Karla Vlčka TJ.

V roce 1973 bylo v kostele zavedeno vytápění teplým vzduchem - „stačí jedna hodina a je v kostele teplo i při velkých mrazech“, píše v Pamětní knize P. Němec. Ke svým 65. narozeninám byl vyznamenán titulem arcibiskupského rady, od věřících dostal rozhlasové zařízení do kostela a od své sestry Dr. Jaromíry Němcové, bývalé generální představené sester Dominikánek, gotické ornáty v pěti liturgických barvách.

Dne 26. června 1977 byla poprvé sloužena mše svatá v nově upraveném presbytáři. Podle návrhů architekta Josefa Ullmana byla definitivně odstraněna oltářní mřížka, vyroben nový obětní stůl, ambon a nové sedilie. Podstatnou část potřebného materiálu darovala slečna Lydie Plačková. „Největších zásluh o uskutečnění tohoto velkého díla má

pan Vojtěch Macháč, elektrikář, který neúnavně sháněl materiál i pracovníky a pan Jaroslav Čech, stolař ve Svinově“, píše se v Pamětní knize. Nový obětní stůl posvětil za přítomnosti novokněze Pavla Dvořáka z Poruby čestný kanovník kroměřížský, ostravský děkan Vincenc Majar.

„5. červenec roku 1986 byl pro naši farnost radostným dnem. Já, Jan Němec, prof. a farář jsem se dožil 5. července 70ti let a pan biskup Jos. Vrána mi poslal gratulaci a veřejnou pochvalu za horli-

vou a vzornou pastorační činnost. Toho dne zde slavil slavnou primici P. Bohumír Vitásek za účasti 18 kněží. V průvodě jsme vedli p. primicianta z fary do kostela za doprovodu jeho spolužáků - novokněží - P. Chalupy a P. Žaludy. Koncelebrátory při primici byli P. Augustin Spurný, prelát P. František Gavlas a p. kanovník Vincenc Majar, kazatel Dr. Němeček. Zároveň s primiciemi Otce Vitáska oslavil jsem já 70 let svého života a 45 let kněžství.“

Prvním působištěm P. Vitáska se stal Uherský Brod.

(převzato z farní kroniky)

*Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahosla-
vené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také
podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují.
Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

Stránka pro rodinu

cedník	kolona	stopa	proud
cement	konec	ovčák	průzkum
cesta	kostel	palec	příbor
císař	kostrč	paleta	sdružení
čepice	kotel	polévka	smysl
dokument	kraslice	polička	stavba
kancelář	krtek	policista	stezka
kapela	lano	posel	větev
klouzek	lopuch	postřík	
koláč	lupen	pošta	
kolibřík	mokasíny	potah	

S	D	R	U	Ž	E	N	Í	J	S	K	K	A	S	
M	U	K	Z	Ů	R	P	O	Š	T	A	O	T	K	
Y	O	K	K	A	K	Č	I	L	O	P	S	S	E	
S	R	K	R	E	R	Á	E	U	P	E	T	I	Z	
L	P	M	A	T	E	L	A	P	A	L	E	C	U	
K	D	O	S	S	E	O	A	E	I	A	L	I	O	
A	O	O	L	T	Í	K	O	N	E	C	J	L	L	
N	K	I	I	É	A	N	O	L	O	K	E	O	K	
C	U	Z	C	L	V	V	Y	L	E	M	D	P	Í	
E	M	K	E	E	Ě	K	B	H	I	S	Á	U	N	
L	E	Á	M	T	S	T	A	A	N	B	O	C	H	D
Á	N	Č	E	O	S	T	R	O	B	Í	Ř	P	E	
Ř	T	V	N	K	O	A	A	P	Ř	A	S	Í	C	
Í	T	O	T	P	A	K	P	O	S	T	Ř	I	K	

„Nakrmil jsi rybičky?“ „Ano, ale zapomněl jsem ....“ viz tajenka

Hádanka pro malé i velké:

Bez nohou jsem, břicho mám,
bez hlavy, hubičku mám,
beze sluchu, ucho mám,
nedýchám, ač hrdlo mám.

Letí, letí, křídel nemá,
lehá, lehá, záda nemá
Vrabčí brk je nad něj těžší,
a přece stromům hlavu věší.

(konev)

(sníh)

Trochu logiky pro pobavení:

Dvoje dveře

Jsi uzavřen v místnosti, ze které vedou dvoje dveře, ale jen jedny vedou skutečně ven. U obou dveří stojí jeden strážce. Jeden mluví vždy pravdu, druhý vždy lže. Nevíš u jakých dveří stojí lhář a u jakých pravdomluvný.

Máš jen jednu otázku a jeden pokus, abys

zjistil kdo je pravdomluvný a kdo lhář a abys zjistil, které dveře jsou správné.

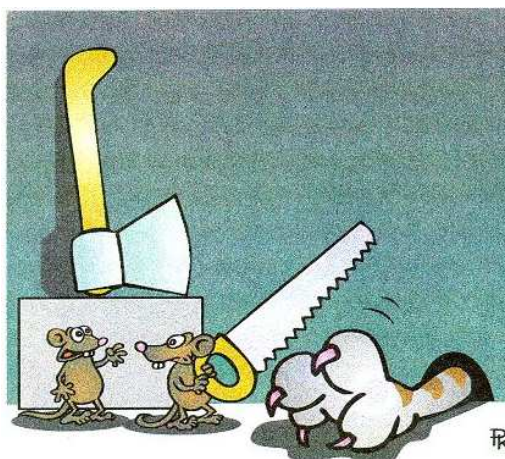
Jakou položíš otázku, aby ses dostal ven?

(Zeptáš se strážce (jedno kterého) co by ti poradil jeho kolega. Po odpovědi se vydáš na druhou stranu.

PROTOŽE: pravdomluvný by ti řekl pravdu, čili že by tě lhář poslal špatně, takže ty půjdeš na druhou stranu.

Zatímco lhář by ti lhal o tom, co by ti poradil pravdomluvný, čili by tě poslal na opačnou stranu také.)

Něco pro zasmání:

Počkej Myšáku, tím ne... to se dělá sekyrou!!!

Dnes si povídáme... s otcem Adamem Matkem

Otče Adame, mohl byste o sobě farníkům něco říct? Odkud pocházíte, kdy a proč jste přišel do Svinova...

Narodil jsem se v Katowicích před 28 lety. Tam jsem taky absolvoval všechny laické i teologické školy. V roce 1999 začalo moje „Boží dobrodružství“ s Českou republikou. Má první „štace“, jak se říká na Opavsku, byl Svinov. Dodnes si přesně pamatuji ten večer, kdy jsme spolu s mým kamarádem knězem s Katowic bloudili po Ostravě a hledali Svinov. Byli jsme rádi, že jsme to konečně našli.

Jaký byl Váš první dojem ze Svinova?

Rád vzpomínám na ten první dojem, jaký na mě udělal svinovský p. farář otec Jan, který nás svým jedinečným upřímným úsměvem oslovil, i když jsem tenkrát ještě moc nerozuměl česky. Bylo to 27. února 1999. Od toho večera se na dalších 16 měsíců stala svinovská fara mým domovem a svinovský kostel mým působištěm.

Vzpomínáte na Svinov rád?

Bylo to krásné období mého života, během kterého jsem poznával nejen český jazyk, ale i spoustu dalších věcí v tom novém světě, ve kterém jsem se octnul. V té době jsem potkal také spoustu dobrých lidí, na které rád vzpomínám a s nimiž se rád setkávám při různých životních událostech. Musím taky zmínit, že Svinov byl pro mě taky dobou, kdy jsem začínal svou kněžskou službu. V kostele Krista Krále jsem poprvé kázal, četl evangelium, křtil a oddával.

Na koho vzpomínáte nejradši?

Nechci nikoho jmenovat, abych neurazil ty, které bych nezmínil, ale dodnes mám takový dojem, že všichni svinovští farníci se zapsali zlatými písmeny v mém srdci a ovlivnili celé mé další kněžské působení.

Přesto však cítím, že musím zmínit osobu paní Anny Holušové, která se o mě hodně starala a kterou rád navštěvuji na svinovském hřbitově. Návštěvy hřbitova jsou pro mě příležitostí k setkání i s živými, kteří také navštěvují to místo a ještě na mě aspoň trochu pamatují. Vzpomínám na pana faráře otce Jana, který, pokud to šlo, vedl se mnou teologické hovory, byl na mě vždy hodný a všemi způsoby se mi snažil pomoci, poradit a ukázat správný směr. Vzpomínám na děti v náboženství, na mládež, na scholu a sbor, na plesy lidové strany a na hudební školu...

Jaké bylo Vaše další působiště?

Všechno krásné jednou končí, a proto poslední červencovou neděli v jubilejním roce 2000 čtyři týdny po mých primiciích jsem musel sbalit kufry a nastoupit na mé další působiště v Porubě. Dva roky poté jsem musel opustit Ostravu – tak blízkou srdci – a ve své synovské poslušnosti biskupovi odejít do Opavy, kde jako administrátor farnosti působím v Komárově, Raduni a širokém okolí.

Jak se Vám líbí v Komárově?

Komárov je něco úplně jiného než Ostrava, je to typická opavská slezská dědina, kde jsou téměř všichni pokřtěni, většinou mají kladný vztah ke kostelu a taky ke knězi, všichni se znají a patří do rodiny. Téměř všichni jsou příbuzní. Je tam hodně kněžské ale i opravářské práce, ale musím říct, že všeobecně mám po roce takový dojem, že jsem mezi ně zapadl.

Kdybyste chytil zlatou rybičku a mohl si pro farnost přát tři přání, která by to byla?

- 1.abyste lidé ve farnosti měli ještě více rádi
- 2.abyste měli více příležitostí k setkávání
- 3.abyste občas vzpomínali na to, co bylo krásné v minulosti.

(Petra)

Druhý den ráno jsme při snídani neponechali nic náhodě a každý jsme hned nafa-sovali něco proti té nevolnosti, ať nám není v autobuse špatně. V 9 hodin jsme zašli do kostela na mši, kde jsme všichni obdivovali výzdobu nejen oltářů, ale i ostatních částí kostela z různých darů přírody jako ovoce, zelenina..., která tam byla díky slavnostem vinobraní. Po mši jsme měli zase průvodce, který nám pověděl mnoho informací nejen o historii kostela (ten zrovna slaví 900 let!), ale ukázal nám i hrobku, ve které byly skuteč-né kosti a lebky mrtvol a taky nás provedl kostelem, takže jsme se mimo jiné mohli opět kochat pohledem na tu nádhernou výzdobu. Potom jsme měli volný program, kterého někteří využili k procházce po městě a navštívení staré vzácné rotundy. No a pak už hurá domů. Při cestě sice už nikomu špatně nebylo, ale naše zdravotnice pro jistotu preventiv-ně - co kdyby náhodou, nás radši ještě párkrát po autobuse obešla a rozdala nějakou tu medicínu.

Tak tady vidíte, že kromě piva u oběda a návštěvě sklípku to žádný opilecký výlet nebyl, neboť mylně se domnívali, kdo si mysleli, že je to samé ježdění po hospodách a pití alkoholu. Spíše naopak, bylo to velmi zajímavé, poučné a viděli jsme mnoho pěkných míst.

A jedinému, komu bylo v pondělí ráno špatně a nevolno, byl otec Jan, který s námi vůbec nejel.

Takže vy, kdo jste ten výlet tak hanebně nazývali Opilecký nebo nějak podobně, - **STYĎTE SE !!** a vy, co jste nejeli, - **LITUJTE !!**

Doufám tedy, že příště bude plný autobus a už nebudou kolovat nějaké milné infor-mace ba pomluvy. Za rok se těším nashledanou.

(Petr Kořistka)

Jak tráví dovolenou náš pan farář?

Myslím, že příslušná fotografie vyjadřuje to nejzákladnější:

A k tomu několik dalších informací:

Se studenty Biskupského gymnázia od 30.července do 9.srpna kdekoliv na trase České Budějovice – Li-nec – Vídeň – Břeclav, stále na kole, spaní v campech, ve stanu a ve spacácích, jídlo prosté a jednoduché, příroda překrásná, parta studentů skvě-lá, celkem 520 km. O. Jan odpočatý, spokojený, opálený a „☺“.

Snad jen jedna smutná příhoda k poučení: Zastavili jsme v jednom městě, abychom si prohlédli kostel. Opřeli jsme kola o blízkou zeď. Zrovna procházel kolem jeden rakušan a německy mi říká:

„Prosím Vás, řekněte té mládeži, ať si ta kola zamknou, chodí tady Poláci a Češi a kra-dou.....“ o.Jan překvapený a „☹“

Farní tábor v Pohoří u Oder

Děti z naší farnosti prožily od 9.8. do 16.8. již čtvrtý tábor. Ubytování jsme byli z venku ještě nedodělané, ale vevnitř moderně opravené faře uprostřed vesničky v lesích nad Odrami.

Program byl velice zajímavý a naplno prožitý každický den našeho pobytu. Celotáborová hra se stala plavba kolem světa a každý den se zastavilo v určité zemi, která se poznávala. Děti se plavily na lodi pod vedením svého admirála a generálů, měly rozdělené funkce: kapitáni, plavčíci, kormidelníci. Vedoucí se skvělou fantazií oplývající humorem vytvořili k dané zemi rekvizity a kostýmy, dokonce se naučili i jazyk, kterým se tam hovoří. Kuchařky pak uvařily typické jídlo navštívené země a celý den se prožíval v duchu této země. Děti plnily úkoly, aby se o té zemi co nejvíce naučily, o každé zemi se zpívala písnička.

Navštívili jsme Grónsko. Přijel k nám úžasný sněžný muž z Grónska a přivezl letní sánky (na kolečkách), odpoledne byly na nich závody. Další den jsme se vypravili do Ameriky. Tady se holky vyžily jako havajské tanečnice a víru havajské hudby, v krásných plavkách ověšené vlastnoručně vyrobenými věnečky do vlasů a ozdobami kolem krku roztančili celou faru. Nechyběly ani country-tance a kdykoliv byla volná chvíle, děti pustily muziku a už se tančilo. Také se navštívila Afrika, Vietnam, Itálie. V Itálii měly možnost se svézt na gondole s překrásnou Italkou a milým gondoliérem. Ráno potkaly císaře a k typickým italským zážitkům byla i srážka s mafiánem. Poslední zemí byly rodné Čechy. Tady nás krajané učili český tanec – polku. Odpoledne děti vyfasovaly ranečky s českými buchtami a putovali jako Honza do světa.

Celý týden nám svítilo sluníčko, jen jednu bouřku jsme zažili. Také jsme byli na koupališti v Odrách, které je moc pěkně opraveno. V průběhu pobytu nás navštěvovali naši duchovní otcové. Několikrát otec Jan, ten sloužil mši svatou v místním kostele a s otcem Pavlem jsme prožili mši v přírodě uprostřed lesa. Za vesnicí bylo velké hřiště, kde se soutěžilo a skotačilo. Děti celý týden sbíraly za své splněné úkoly tzv. „pohoře“ a poslední den si za pohoře nakupovaly odměny.

Podle mého názoru se letošní tábor velice vydařil a vůbec se nedivím, že děti, které v průběhu onemocněly se pak bránily odjezdu domů.

Děkuji všem dětem i dospělým za krásně prožitý prázdninový týden

(D.Š.)

„OPILECKÝ“ VÝLET ANEB VŠICHNI STRŽLIVÍ

Tak jako každoročně už mnoho let, tak i letos tomu nebylo jinak a pořádal se výlet s lidovci na Jižní Moravu do vinných sklípků. Tentokrát se jelo přímo do vinařské metropole – Znojma. A jelikož jsem jel s nimi poprvé, tak jsem vůbec netušil, co mě čeká. Ale byl jsem mile překvapen. Všichni, co nejeli, mi říkali, že se jede jenom pít a chodit po hospodách. Když jsem se někoho zeptal, zda jede v sobotu s námi, tak říkal, že na žádný opilecký výlet nejede. A to jsem se ptal docela dost lidí. Samozřejmě to říkali jen ti, co nejeli. Ti co jeli, už se všichni těšili. A já jak jinak než taky.

Odjezd byl v sobotu 20.9. ráno od kostela. Zhruba v 6 hodin přijel ku podivu nás všech pěkný a docela moderní autobus. Nejdříve jsme ani nevěřili, že přijel pro nás (aby taky jo, když jsme všichni ještě měli v živé paměti autobus, co nás vezl do Bolatic na primici Pavla Moravce – to byl doopravdy děs, ten jezdil snad už i za první republiky). Ale když tento pěkný autobus zastavil před kostelem, nikdo neváhal a rychle běžel zabrat místa do autobusu, i když nakonec jich ještě zůstalo pár volných. Jenže v tom spěchu jsme tak nějak zapomněli na Kinedril nebo podobné prášky proti nevolnosti, takže když se autobus rozjel, za chvíli nám začalo být špatně. Naštěstí někteří z nás neztratili

hlavu, a tak se hned rozdali odměrky a paní zdravotnice sáhla do lékárničky pro nějaké ty léky. Jenže pro nás dospělé je jedna půlka prášku málo, a tak chudák paní zdravotnice musela být neustále v pohotovosti a celou trasu autobusem si musela zopakovat vícekrát. A to hlavně, když se ze zadku autobusu ozývaly prapodivné zvuky jako kdyby holuba – „vrků vrků.“ To byl nejspíš domluvený signál, že je někomu špatně. Bylo vidět, že naše zdravotnice už má s těmito situacemi své zkušenosti, a tak jsme všichni zdraví a v pořádku dorazili na první odpočinkovou stanici na Rohlenku. A tady začal náš nabitý, ale velmi pěkný a zajímavý program.

Z Rohlenky jsme se vydali na nedaleký kopec, kde kdysi dávno během války Tří císařů u Slavkova u Brna vedl své vojsko císař Napoleon. Po prohlédnutí místních historických map jsme zajeli přímo do Slavkova, kde jsme si prohlédli zámek s odborným výkladem průvodce. Poté jsme se na chvíli zastavili na Mohyle míru – památník bitvy Tří císařů. No a odtud jsme se přemístili do kláštera v Rajhradě. Ještě před prohlídkou jsme celí hladoví zašli do místní hospody. Jenomže plný autobus trochu zaskočil nejen kuchaře, ale i pana vrchního, a tak jsme se zde zdrželi trochu déle, než jsme chtěli. Nakonec jsme se museli spokojit buď s trochou guláše nebo nedosmaženého sýra, i přesto se ale na všechny nedostalo. Aspoň že jsme mohli všichni uhasit žízeň. Poté jsme se konečně přesunuli před klášter. Tady se nás ujal opět průvodce a provedl nás byť už pomalu chátrajícím, ale přesto krásným klášterem, kde jsme se dozvěděli plno zajímavých věcí. Po prohlídce kláštera i kostela jsme konečně zajeli při cestě do Znojma na pořádný oběd do Lechovic. A odtud už to byl kousek do Znojma na ubytovnu. Tady jsme se ubytovali, trochu si odpočinuli a vyrazili do sklípku. Zde se nás ujal pan sklep mistr, zavedl nás na ochutnávku svých vín a poté začala zábava.

Milí farníci,

určitě už většina z vás v nějaké souvislosti slyšela o aktivitě Diecézní charity ostravsko - opavské „Adopce na dálku“®. Jedná se o projekt zaměřený na trvalou pomoc dětem na Ukrajině, kterým jejich rodiče či zákonní zástupci nemohou poskytnout základní péči (dostatek jídla, ošacení, vzdělání, zdravotní péči). Za finanční příspěvek "adoptivního rodiče" je o dítě postaráno bez toho, aniž by muselo opustit své zázemí, kulturu a zvyky. Jedná se o jeden z nejefektivnějších způsobů rozvojové pomoci, kdy adoptivní rodič ví, jak byly jeho peníze použity. Cílem projektu je, aby „adoptované děti“ byly v budoucnu schopny zabezpečit sebe a svoje rodiny a aby jejich děti nepotřebovaly žádnou rozvojovou pomoc. Dlouhodobým cílem je zvýšení vzdělanosti, zaměstnanosti a kvality života.

„Adoptivní rodič“ obdrží fotografii dítěte společně s informacemi o jeho rodině a prostředí, ve kterém vyrůstá. Rovněž každý rok získají „adoptivní rodiče“ zprávu o tom, jaký pokrok dítě udělalo, díky jejich poskytnuté pomoci. Osobní přístup je ještě umocněn tím, že dítě svému „adoptivnímu rodiči“ píše.

„Adoptivním rodičem“ se může stát každý, kdo je ochotný přispívat na jedno dítě finanční částkou ve výši 6.000,- Kč ročně. Celkovou částku lze zasílat v několika splátkách.

Vzhledem k tomu, že ne každý z nás má možnost přispět 6 000 Kč ročně a přesto by chtěl určitým způsobem pomoci ukrajinským dětem, přicházíme s návrhem „adopce“ jednoho dítěte naší farností. V případě vašeho zájmu by na úhradu ročního „sponzorského“ příspěvku byla vyhrazena jedna nedělní sbírka (jak již probíhají např. sbírky na kněžský seminář, biskupství atd.). O „adoptovaném dítěti“ bychom Vás pak informovali prostřednictvím Svinovničku a nástěnky v kostele.

Více informací je možné získat u Charity sv. Alexandra, na www.dchoo.caritas.cz popřípadě přímo u nás. Také vás prosíme o případné návrhy, dotazy a připomínky.

Vladimír Kružík, email:vkruzik@doo.cz, tel. 776 070 850

David Canal, email:davidc@seznam.cz, tel. 732 225 328

(Vlád'a a David)

Tento návrh jsme na naší pastorační radě ve čtvrtek 18.9. společně prodiskutovali a rozhodli se aktivně na něm podílet. Prakticky to znamená, že někdo z naší farnosti bude pověřen funkcí koordinátora této akce a 1x, popř. 2x do roka proběhne v kostele sbírka. Pak příslušnou částku zašleme na konto „adoptivní dítě“. Funkci koordinátora na sebe vzal Vlád'a Kružík. Sběrka pro podporu našeho dítěte proběhne 3. neděli adventní, tj. 14. prosince.

Děkuji vám všem, kteří se jakoukoliv konkrétní pomocí zapojíte do podpory této jistě dobré iniciativy.

(o.Jan)

Svatojakubská cesta

Křesťanský poutník byl v Evropě první, kdo někam šel pěšky, aniž by musel. Šel pěšky, protože chtěl, šel pěšky i tehdy, když se mohl svézt. I dnes jsou turisté, kteří slovo „cesta“ nechápou jen v jeho fyzickém, ale i duchovním smyslu. Takže turistika je pro ně způsobem, jak něco hledat, poznat či pochopit – kořeny, souvislosti, sám sebe, víru, krásu, pokoru atd. Právě pro takové turisty jsou určeny svatojakubské cesty. Jedná se o systém dálkových pěších tras s cílem v Santiagu de Compostela ve Španělsku.

V neděli 27. dubna byl slavnostně připojen první český úsek Cesty sv. Jakuba k západoevropské síti svatojakubských cest. Jde o úsek Praha – Plzeň – Bělá nad Radbuzou – Hostouň – hraniční přechod Železná/Tillyschanz. Slavnostního otevření se zúčastnili církevní i státní představitelé z české i německé strany, jakož i zástupci Klubu českých turistů a Svatojakubské společnosti z Würzburgu.

Byla-li tradice těchto cest ve druhé polovině 20. století obnovena a putuje-li po těchto stále se prodlužujících cestách stále více turistů – poutníků, ukazuje to na skutečnost, že i moderní člověk na začátku 21. století chápe význam těchto cest. Či snad, že je dnes potřebuje ještě naléhavěji!

Samozřejmě se vkrádá otázka: a co my ? Nezkusíme to také ? Je jasné, že poutníci ze západní Evropy to mají jednodušší, protože je to kratší. Ono ujít více než 2000 km pěšky – na to by nám nestačila ani celá dovolená. Ale co třeba zkusit zkrácenou variantu s přesunem do Francie (třeba) vlakem či autobusem a pak pěšky? A ze Santiaga de Compostela zpět bychom se už mohli svézt autobusem s dalšími poutníky, kteří by mezitím dorazili autobusem, protože by prostě těch cca 30 km denně pěšky nezvládli, ale chtěli by toto poutní místo navštívit, byť pohodlnějším způsobem. Samozřejmě že by to nemusel být jediný cíl poutního zájezdu. Kdo chce, může to vzít jako námět na poutní zájezd svinovské farnosti v roce 2004.

(Pavel M.)

Seznamka

Mladá, poměrně pohledná, příjemná a otevřená, se smyslem pro humor a hlavně v tomto školním roce značně opuštěná a osamělá skupina angličtiny hledá nového přítele (nejlépe aspoň pět přátel), kteří by se k ní přidali a strávili s ní v tomto roce spoustu příjemných chvil. Těší se, že spolu zažijeme aspoň tolik legrace jako loni, budeme konverzovat více či méně anglicky (každý dle svých možností), zazpíváme si i poslechneme anglické písně, ale také budeme malovat, hrát si anglické scénky a vůbec – dost řečí a přijďte, přátelíčkové.

Pravidelné rande bychom si dávali každé úterý v 18.15 hodin na faře (vše pod dohledem pana faráře, který je také členem naší English skupiny). První rande je naplánováno na úterý 21. října 2003 v 18. 15 hodin na faře, pokud byste měli každé úterý večer neodkladné povinnosti, můžeme se domluvit na jiném termínu.

Svou odpověď prosím sdělte co nejdříve panu faráři nebo lektorce Mary (pokud se vám podaří vypátrat, kdo to je) nejpozději do 19. října 2003.

Pokud se nenajde žádný šlechetný princ či princezna, kdo by tuto English skupinu vysvobodil z opuštěnosti, je bohužel v tomto školním roce odsouzena k zániku.
(Oh, no!!!)

Trápí se trapisté?

Víte, kdo to jsou trapisté? Pokud ne, tak by vám mé prázdninové ohlédnutí mohlo pomoci. Ovšem nezačnu přímo odpovědí, ale dovolím si začít další otázkou: Co se Vám vybaví, když se řekne „trapisté“? V povědomí většiny lidí je představa, že slovo trapisté pochází od slova trápit se a že se jedná o nějaký přísný řád, kde se lidé zřejmě hodně trápí. Realita je však jiná. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že právě v trapistickém klášteře jsem viděl mnoho radosti, úsměvů i šťastných lidí. A o svých prázdninových zážitcích z návštěvy francouzského kláštera Sept Fons bych vám chtěl vyprávět.

Opatství se nachází nedaleko městečka Moulins přibližně na cestě mezi Paříží a Lyonem. Člověk by očekával, že klášter mnichů, kteří většinu svého času věnují modlitbě, se bude nacházet na nějakém opuštěném místě. Na začátku dvanáctého století, kdy zde přišli první mniši, tomu tak určitě bylo. Ale tato idylická doba už je dávno pryč. Po blízké kláštera dnes stojí ocelárna zaměstnávající lidi z širokého okolí, a tak hluk pecí a řinčení železa tvoří zajímavou dekoraci posvátnému tichu. Ovšem ani tyto ne příliš lichotivé okolnosti nemohou zabránit, aby se za hradbami kláštera, dělo něco pozoruhodného.

Trapisté jsou lidé, kteří se rozhodli pro mnišský způsob života. Žijí v společně klášteře, hodně se modlí, hodně pracují a málo mluví. I když život trapistů na první pohled vypadá velmi náročně, přece své jméno neodvozují od slova „trápit se“. Slovo trapisté pochází z názvu kláštera La Trappe v Normandii, který svou reformou řeholního života v sedmnáctém století ovlivnil mnohá tehdejší cisterciácká opatství – mezi nimi i opatství Sept Fons.

Jedním ze základních pravidel společného života je pro trapisty mlčení. Neznamená to však, že by mniši vůbec nemluvili. Domlouvají se ohledně práce, společně recitují a zpívají při liturgii a pravidelně také rozmlouvají s opatem kláštera. Nemluví však zbytečně a lze říci, že se celý život v klášteře odehrává v tichosti.

Dalším podstatným prvkem života je modlitba. Mniši se scházejí ke společné modlitbě v kapli sedmkrát za den a kromě toho stráví hodně času i v osobní modlitbě. Ovšem modlitba netvoří nějakou zvláštní část jejich života. Díky tichu se i práce a vůbec celý život mnicha postupně proměňuje v jednu velkou modlitbu.

Již zmíněná práce tvoří další stavební kámen mnišského života. A tak část dne tráví mniši na zahradě, v sadu, v továrně na marmeládu, ve mlýně, kravíně... Důkladně tak naplňují známé heslo svatého Benedikta: Modli se a pracuj. Je v něm obsaženo mnoho moudrosti. Práce umožňuje tělesné stránce člověka projevit svou energii a zároveň mnichovi připomíná pozemský úděl všech lidí. Modlitba potom pomáhá najít smysl všeho, oč se na této zemi pokoušíme.

Jak vůbec takový normální mnišský den vypadá? Vstává se ve 3,30 a každý má čtvrt hodinku na převléknutí a základní hygienu. Ve tři čtvrtě na čtyři se rozezvučí zvon a zahajuje uvedení do první modlitby dne. Pak následuje matutinum - modlitba žalmů střídaná se čtením z Písma. Usnout je vyloučeno, protože všechny postoje při modlitbě jsou promyšlené, aby k ní napomáhaly - střídá se totiž stání a sezení. Navíc při modlitbě "Sláva Otci i Synu i Duchu svatému..." se všichni hluboce uklání, což napomáhá uvědomit si i svým tělem, co pronášejí naše ústa. Po společné modlitbě ještě následuje modlitba osobní a poté je čas na snídani. Mladší bratři si mohou ještě jít na chvíli lehnout.

Chybí nám prvňáčci

Milí rodiče, prarodiče, farníci, farnice, farničátka a vůbec všichni, koho zajímá situace výuky náboženství v naší farnosti,

v tomto školním roce jsme opět začali s pravidelnou výukou, podařilo se otevřít čtyři skupiny náboženství (1. třída, 2. a 3. třída, 4. a 5. třída a skupina dětí z druhého stupně ZŠ). Vyučovat jsme začali 11. září 2003, na prvním stupni vyučuje Mgr. Petra Nejedlá, na druhém stupni P. Pavel Moravec. Děti se scházejí více méně ve stejné sestavě jako minulý rok, učí se poznávat sebe, druhé i Boha, naslouchat si, mít jeden k druhému úctu. Z vědomostí poznávají Písmo svaté, seznamují se s nejdůležitějšími pravdami naší víry, poslouchají, čtou a dramatizují biblické příběhy, malují, zpívají, hrají si, soutěží. V tomto školním roce ještě navíc všechny skupiny pokračují v táborové hře Plavba kolem světa – každá skupina má svou hodnost (plavčíci, kormidelníci, důstojníci a kapitáni). Všichni se plaví na jedné lodi od jedné vědomosti ke druhé, sbírají „Pohoře“ (penízky vynalezeny na táboře na Pohoři), za které pak bude možnost nakoupit si odměny.

Náboženství není jen běžný kroužek nebo zájmový útvar – něco jako hra na flétnu nebo míčové hry. Je to cesta. Cesta k hlubšímu poznání víry, k prohloubení vztahu k Bohu i k sobě, poznávání přátel, kteří věří, mají stejnou víru.

Celkově chodí do náboženství ve Svinově dost dětí, přesto však cítíme, že jsou zde ještě určité rezervy. Do kostela chodí v neděli mnohem více dětí než je přihlášených do náboženství. Pro srovnání uvedu několik čísel:

V loňském školním roce se nám vůbec nepodařilo otevřít 1. třídu, protože se přihlásily pouze tři děti. Přidali jsme je tedy ke skupině druháků a celkově do této skupiny chodilo 15 dětí. Letos je tato skupina ve třetí třídě a navštěvuje ji 16 dětí (1 ubyla a 2 přibyly). Do další skupiny náboženství (3. a 4. třída) chodilo loni 12 dětí, z nichž 9 přistoupilo k 1. svatému přijímání. Letos je tato skupina ve 4. a 5. třídě a navštěvuje ji 9 dětí, z nich pouze 6 z těch, kdo byly loni u prvního svatého přijímání. Z této skupiny ubyly 4 děti a přibyly jedna.

Situace na druhém stupni se mění, ve skupině 5. a 6. třídy bylo loni 10 dětí, letos z nich chodí 5 a sloučily se se zbytkem dětí z 2. stupně.

Konečně se podařilo otevřít po 2 letech 1. třídu, ovšem je v ní pouze 7 dětí, z nichž dvě děti dojíždí z Poruby a další je z 2. třídy, tudíž svinovské prvňáčky máme pouze čtyři. Je zcela jisté, že čtyři prvňáčci v náboženství neodpovídají počtu prvňáčků a vůbec počtu malých dětí, které ještě nechodily do náboženství a schází se pravidelně v neděli v kostele či zkrátka patří do naší farní rodiny.

Proto prosíme a vyzýváme všechny rodiče a především děti, které navštěvují základní školu a neúčastní se výuky náboženství, aby co nejdříve zvážily možnost přidat se k ostatním dětem, rozšířit své znalosti a vytvořit nová přátelství.

Výuka probíhá vždy ve čtvrtek pro všechny třídy:

- 1. třída 14. 30 – 15.15 hodin
- 2. a 3. třída 15.30 – 16.15 hodin
- 4. a 5. třída 16. 30 – 17.15 hodin
- 2. stupeň 15.00 – 15.45 hodin

(Na všechny se těší Petra Nejedlá a P. Pavel Moravec)

Ve tři čtvrtě na sedm začíná mše svatá. Liturgické úkony mnichů jsou sice obyčejné, ale zato naplněny opravdovostí a proto jsou nádherné. V jednoduchosti je krása a dokonalost. Právě naopak, čím více si chceme něco vykrášlit a zdokonalit, tím si věci činíme složitější. A onen krásný zpěv během celé bohoslužby dokáže pohladit i toho, kdo má k hudbě daleko.

Po dopolední modlitbě se rozdělují úkoly - někteří bratři jdou studovat, jiní pracují. Následuje oběd. Je sice společný, ale místo vzájemného mluvení se naslouchá slovům knihy. Jídla je dost, aby každý mohl sníst tolik, kolik potřebuje. Vždyť ke zdravému životu je třeba také dostatečně jíst.

Po krátké siestě se mniši znovu scházejí v kapli k modlitbě uprostřed dne. Po ní se opět rozdělí práce a každý se vydá za svým úkolem. V pět hodin se končí, je čas se umýt a začíná osobní modlitba. V šest hodin jeden z mnichů rozezvoní zvon, jehož šňůra visí uprostřed kapse a začínají nešpory. Večeře po nešporách je individuální, to znamená, že během stanoveného času si může každý v jídelně vzít něco k jídlu - jogurt, zeleninu, sýry. Mnišská strava je jednoduchá, ale přitom vydatná a zdravá.

Celá denní námaha je zakončená v osm hodin modlitbou před spaním. Po ní opat kláštera pokropí každého mnicha při odchodu z kaple svěcenou vodou a všichni odcházejí odpočívat, aby mohl brzo ráno zase chválit Pána.

A takto vypadá jeden den za druhým. Každý je skoro stejný, jako ty ostatní, a přitom je v něm cosi nového. Stejně jako mniši - na první pohled jsou všichni stejní - mají stejné hábity, stejné pracovní oděvy, stejné na krátko ostříhané vlasy. A přitom si každý z nich zachovává svou jedinečnost. V klášteře nechybí radost, ohleduplnost, úsměv a občas ani smích – to když posvátné ticho prolomí třeba pád talíře na zem během umývání nádobí.

Je moc dobře, že existují lidé, kteří se modlí za náš svět. Je moc dobře, že se můžeme spolehnout, že i na nás někdo myslí – i když nás třeba vůbec nezná. A na závěr svého pokusu o reportáž o trapistech mi dovolu malá povzbuzení: Až se vám bude někdy zatěžko vstávat brzo ráno do práce, nezapomeňte: Mniši už se za vás v tu chvíli modlí...

(o.Pavel)

Kaple Matky Boží opatsví Sept Fons.

Andělé strážní pracují i o prázdninách!

Na konci prázdnin, po pečlivém domlouvání, jsme se vydali na dovolenou k moři. Byli jsme tři rodiny. Vyrazili jsme třemi auty a pro vzájemnou komunikaci jsme byli vybaveni třemi vysílačkami.

Cesta tam ubíhal cekem rychle, dítě, které jsme vezli z domova ještě trochu churavé, se po dvou dnech pobytu u moře zcela zotavilo. Mezitím se nám zase druhé dítě trochu přehrálo, ale vše bylo zanedlouho pořádku a moc jsme si společně užívali krásného počasí, teplého moře, nádherného prostředí, starobylých měst apod.

Rychle nám pobyt uběhl a nastal den našeho návratu. Sbalili jsme věci, koupili si poslední zmrzlinu, naposledy jsme pohlédli na místo, kde jsme prožili báječných 14 dní a vyrazili k domovu.

Nejeli jsme však dlouho. Po třech hodinách jízdy nás zahalil kouř a zápach spálené gumy, který stoupal z auta našich přátel, jedoucích před námi. Zastavili jsme, posbírali vysypané součástky po cestě a po zvážení situace chlapci rozhodli pokračovat pomalu v jízdě k nejbližšímu servisu. Ujeli jsme však jen několik kilometrů a s hrůzou jsme pozorovali jak jejich auto předbíhá jejich vlastní kolo, kličkuje mezi protijedoucími auty, aby se pohodlně odkutálelo doprostřed pole. Po několika hodinách odtahová služba zavezla do servisu a zatím co spravovali auto, děti se nadšeně koupali v moři. No a my jsme měli čas přemýšlet, jak těžký den mají za sebou naši andělé strážní a určitě ještě teď leží schvácení někde u cesty.

Dnes už se tomu akorát zasmějeme, ale když si představím, že naše putování mohlo mít smutnější konec, nezbyvá jež modlitbou poděkovat andělům strážným a přát si, aby nás i nadále stejně bedlivě opatrovali, když to s námi rozhodně nemají jednoduché.

(M.E.B.K)

Poděkování Krutě Ostrava

Bohatství člověka prý nespočívá v majetku samotném, ale v jeho schopnosti se o něj podělit s druhými. O pravdivosti těchto slov jsme měli možnost přesvědčit se o letošních prázdninách.

Když jsme plánovali farní tábor, bylo naší velkou starostí, jak nasytit tu partu hladovců a přitom neurčit příliš vysokou cenu. Dlouho jsme si lámali hlavu, až někoho napadlo zkusit zajít do svinovské firmy Krůta a požádat o sponzorský dar. Pomohlo by cokoliv, třeba i věnec buřtů. Vyzbrojili jsme se proto prosebnými pohledy a vyrazili. Škemrat jsme však vůbec nemuseli. Vše se odehrálo během pěti minut. Velmi milá p. Ličková se mě zeptala, kolik nás bude a jestli si to můžu vyzvednout ve čtvrtek. Nadšeně jsem souhlasila.

To, co jsem ve čtvrtek vyzvedávala, mi vyrazilo dech. Byly to dvě obří 17 kilové krůty, celá přepravka uzených stehen a celá přepravka sekané. Firma Krůta nás zkrátka komplexně vybavila masem na celý pobyt, a to ne ledajakým.

Pokud opravdu nespočívá bohatství v majetku, ale ve velikosti srdce, podařilo se mi potkat jednu z nejbohatších lidí.

Ještě jednou velmi děkujeme a přejeme hodně úspěchů v podnikání i v osobním životě.

(Kuchařky a vedení tábora)

P.S. Také moc děkujeme všem rodinám, které nám jakýmkoliv způsobem přispěli, například Malíkům za brambory, mléko a jiné potraviny, vše nám moc pomohlo

(P.B.)

Kulturní zážitek anebo poznání?

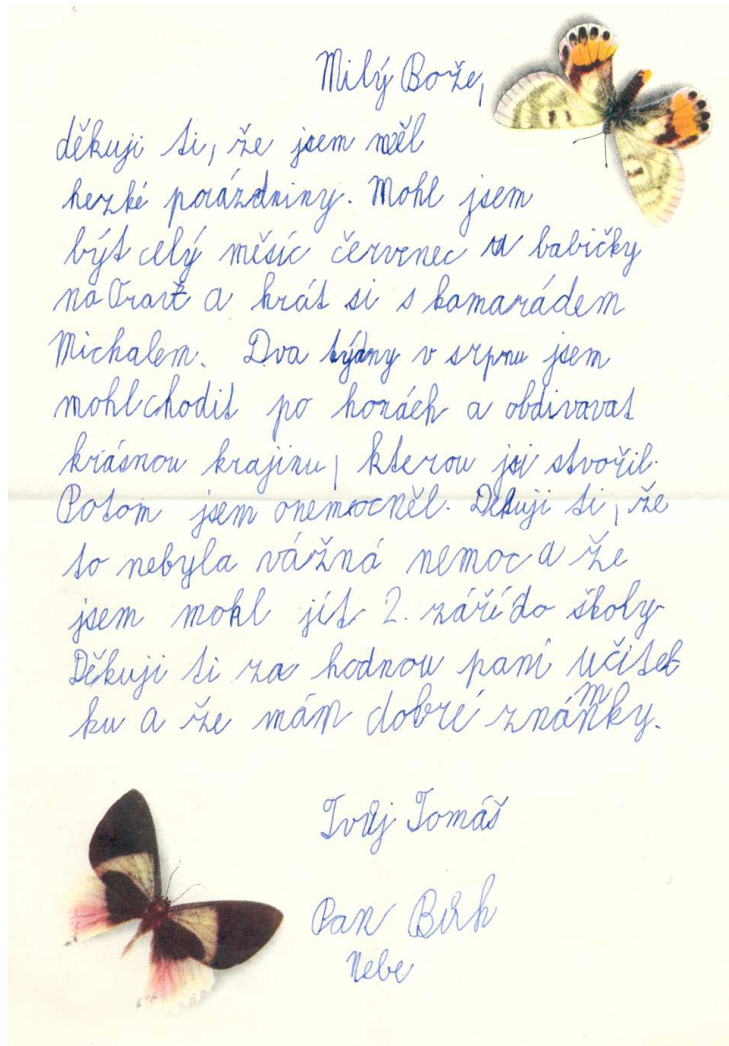
Strana KDU-ČSL ve Svinově pořádala ve dnech 20.-21.9 2003 zájezd do Znojma. Autobus v sobotu ráno odjel od kostela a mířil s námi na jih republiky. Tam proběhla návštěva Slavkova, kde se konala na návrší bitva tří císařů a zároveň prohlídka zámku. Pak jsme si ve vesničce Rajhrad prohlédli klášter, který nám v podrobném výkladu přiblížil pan jáhen. A večer již byla zábava ve sklípku a při harmonice. U dobrého vína a zpěvu nám všem minuty a hodiny rychle ubíhaly. A bylo tady nedělní ráno. Následovala mše svatá ve Znojmě v kostele sv. Mikuláše, kterou celebroidal pan děkan Bartoš. Přivítal nás krásnými slovy, jako Svinovské poutníky. Probíhalo tam zrovna díkuvzdání za letošní dobrou úrodu. Obdivovali jsme nádhernou výzdobu celého interiéru kostela. Oltáře, stěny, snad celý prostor byl vyzdoben ovocem a veškerou zeleninou. Bylo to překrásné dílo lidských rukou a lidského namáhání. Objevily se jablka, dýně, mrkev, ořechy... Nedá se to vše vypsát. Krásně sladěno na poděkování za Boží pomoc. V posledních hodinách nám pan děkan zařídil prohlídku kostela, jeho zajímavosti a návštěvu krypty. Ta byla nedávno objevena i s lidskými kosterními pozůstatky. Teď už jen zbýval čas na dobrý oběd a následovala cesta domů. Ta rychle uběhla díky bezpečné jízdě našeho pana řidiče. Troufám si říci, že byli spokojeni všichni účastníci zájezdu, ať to byli mladí lidé, nebo my, trochu starší. Díky všem organizátorům!

Postřehy a dnes již jen vzpomínky zapsala

(Blanka Šimunská)

Tomáškův dopis Pánu Bohu jako poděkování za prázdniny (2. třída)

Primice o. Pavla Moravce

Ráda bych zavzpomínala na jeden krásně prožitý červencový den, a to na primiční mši svatou našeho otce Pavla. 28. 6. 03 otec Pavel přijal kněžské svěcení z rukou biskupa Františka Lobkowicze a 5. 7. 03 jsme byli pozváni do jeho rodiště, malebné vesnice Bolatic na Hlučínsku, kde sloužil svou primiční mši svatou.

Někteří svinovští farníci se vypravili zájezdovým (mírně historickým) autobusem, jiní vlastními automobily, a hurá do Bolatic. Málem jsme tu slávu nestihli, protože v Zábřehu u Hlučina se konal letecký den a cesta byla zatarasena auty. Vytvořila se neprůjezdná zácpa, ale když jsem uviděla, že v ní stojí také řeholní sestřičky a další známé tváře, uklidnila jsem se, že určitě na nás počkají a začnou třeba později. Nakonec jsme to objeli přes Kravaře a stihli jsme přesně začátek, kdy otec Pavel vycházel z fary a

v slavnostním průvodu kněží, bohoslovců, ministrantů, družiček, svého bratra a rodičů kráčel po přírodním koberečku z tují a kopretin za hlalu zvonů vzhůru k chrámu. Lid pěl krásnou píseň „Bože, cos ráčil“, místní pan starosta slavnostně otce Pavla přivítal, rodiče udělili rodičovské požehnání a mše svatá začala. Společně s otcem koncebrovalo

mnoho kněží. Bolatická schola nádherně zpívala a všichni jsme se radovali, že další mladý muž se stal knězem a zasvětil celý svůj život Pánu Bohu a nám přibyl další duchovní pastýř, který je ochoten nám pomáhat ve všech životních problémech a duchovně nás vézt a směřovat ke správnému cíli.

Na závěr jsme dostali novokněžské požehnání, před kostelem výborné koláče a obrázky na památku. Otec Pavel zase dostal od svých spolubratří kněží hobla. Všichni jsme byli pozváni do obecního domu na úžasné pohoštění v podobě švédských stolů. Sál byl k této slavnostní příležitosti moc hezky vyzdoben a vládla zde pěkná atmosféra. Dokonce někteří z nás zde vyzkoušeli své jazykové dovednosti, když si chtěli anglicky pohovořit s jáhnem z Brazílie.

Otče Pavle, za vše mnohokrát děkujeme a přejeme Vám Boží pomoc, ochranu Panny Marie, milé farníky, pevné zdraví a hodně síly na Vaší kněžské cestě.

(D.Š.)

Pastorační plán ve farnosti Ostrava-Svinov

- Neděle 28.9., 5.10., 12.10., 19.10. a 26.10. - nedělní promluvy věnovány novým růžencovým tajemství – „tajemstvím světla“.
- Od října začalo znovu setkávání dospělých nad tématy o víře, tzv. biblické hodiny. Máte-li zájem se připojit a prohloubit své náboženské vzdělávání, přihlaste se u o. Pavla.
- Od října také začalo setkávání mládeže během pátečních večerů na faře. Bližší informace také u o. Pavla.
- Ve čtvrtek 16.10. je svátek sv. Hedviky, patronky Slezska a ostravsko-opavské diecéze. V katedrále Božského Spasitele v 9,00 hod. slavná mše sv. kněží ostravského děkanátu ke cti sv. Hedviky, hlavní celebrant o.biskup František.
- V noci ze soboty 25.10.na neděli 26.10. dojde ke změně času z letního na zimní. V našem kostele v rámci změny času bude po celé zimní období ranní nedělní mše sv. posunuta na 8,00 hod.
- Sobota 1.11. Slavnost Všech Svatých, mše sv. bude v 8,00 hod. mši sv. slouží novokněz P. Tomáš Stachniak a po mši sv. udělí novokněžské požehnání
- Neděle 2.11. - Památka všech věrných zesnulých: mše sv. 8,00 a 10,00 hod., dušičková pobožnost na hřbitově v 15,00 hod., nedělní sbírka bude odeslána na charitu.
- 1. - 8. 11. Týden modliteb za všechny zemřelé
- Neděle 9. 11. Misijní neděle (přeložena z 19. října), naši farnost navštíví sl. Veronika Němčáková, která strávila rok na misiích v Gvajáně, nedělní sbírka bude odeslána na misie.
- Neděle 23. listopadu slavnost Krista Krále – svinovský krmáš, mše sv. v 8,00 hod. a v 10,00 hod., slavnostní kazatel jáhen Marián Pospěcha
- Úterý 25. listopadu 17,30 hod. mše sv. za všechny zemřelé farníky a svinovské spoluobčany
- Sobota 29. listopadu návštěva farnosti Bolatice při příležitosti vázání adventních věnců
- Neděle 30.listopadu – zahájení adventní doby, svěcení adventních věnců

Růžencový cyklus kázání a meditací

Pozvánka k zamyšlení a k meditaci, tj. nabídka pokusit se v měsíci říjnu v komůrce své duše hlouběji pochopit a přijmout osobu Ježíše Krista a jeho poselství.

Úvodní vysvětlení:

Papež Jan Pavel II. nabídl apoštolským listem Rosarium Virginis Marie církvi, aby období říjen 2002 – říjen 2003 prožila jako růžencový rok a vyzval věřící k modlitbě růžence i tím, že vyhlásil nová růžencová tajemství. Můžeme předpokládat, že i nás chce Pán Bůh k něčemu tímto vybídnout, něco nám říci a k něčemu nás povzbudit.

Proto se k výzvě růžencového roku v naší farnosti připojíme v období od neděle 28. září do konce měsíce října následujícím způsobem:

- nejprve se bude dle rozpisu při nedělních bohoslužbách vysvětlovat význam těchto tajemství
- dále se bude před nedělní mší sv. od 9,30 hod. rozjímat konkrétní tajemství
- v návaznosti na promluvu se bude vždy v úterý a v pátek po mši sv. v rámci modlitby desátku růžence pochopení konkrétního tajemství prohlubovat
- vybízíme také farníky, aby se dle možností i v rámci rodinného společenství o modlitbu růžence pokusili

Témata nedělních kázání

Neděle 28. září – 1.tajemství:

„Ježíš byl pokřtěn Janem Křtitelem v Jordánu“

Boží solidarita s člověkem – komunikovat a vytvářet vztahy.

Neděle 5. října – 2.tajemství:

„Ježíš zjevil v Káně Galilejské svou božskou moc“

Boží nabídka pro člověka – rozvinutí dispozice
být tvůrčí osobností.

Neděle 12. října – 3.tajemství:

„Ježíš hlásal Boží království a vyzýval k pokání“

Boží všemohoucnost a lidská svoboda – můžeš se rozhodnout – výzva k obrácení.

Neděle 19. října – 4.tajemství:

„Ježíš na hoře Proměnění zjevil svou slávu“

Zjevení Boží slávy – poznání vlastních slabostí –
- výzva k „druhému“ obrácení.

Neděle 26. října – 5.tajemství:

„Ježíš ustanovil eucharistii“

Bůh miloval až do krajnosti – „Jdi a stejně jednej i ty!“ – „Buďte syny světla“.

Milí přátelé,

jménem svého zemřelého manžela Jaroslava vám děkuji za modlitby, kterými jste jej doprovázeli v jeho boji s těžkou nemocí a kterému Pán na věčnosti jistě přičte k dobru. Děkuji všem, kteří jej doprovodili na jeho poslední cestě. Jmenovitě děkuji: otci Janovi, otci Miroslavovi, otci Ladislavovi i otci Antonínovi. Děkuji také panu varhaníkovi a paním zpěvačkám za přispění k důstojnému rozloučení. (Vlasta Lhoťánová)